

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 1559

гр. София, 20.02.2023 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав**, в закрито заседание на 20.02.2023 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Златка Илиева

като разгледа дело номер **6137** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.144 АПК вр. чл.248 ГПК.

С молба от 31.01.2023г. директорът на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител е поискал съдът да измени решението си в частта за разноските, като присъди сторените по делото разноски, съобразно изхода на делото и Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

Ответникът по молбата взема становище за неоснователност на искането. Навежда доводи, че претенцията за заплащане на разноски не е своевременно заявена. Освен това не е придружена със списък на сторените разноски.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Решение № 349 по настоящото дело е постановено на 23.01.2023г. и е съобщено на молителя на 25.01.2023г.

Съгласно §2 от ДР на ДОПК, вр. чл. 144 АПК, вр.чл. 248 ГПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.

Молбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес. Поради това същата е допустима и следва да бъде разгледана.

Във връзка са допустимостта на искането, следва да бъде отбелязано, че липсата на

изричен списък по чл. 80 от ГПК , когато се касае за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, не обосновава отказ за възлагането им в тежест на загубилата страна, предвид техния нормативноопределен характер. Горното не е и процесуална пречка за разглеждане на молбата по чл.248 от ГПК, тъй като съдът не се е произнесъл относно разноските с нарочен диспозитив в решението. В този смисъл е и становището на ОСГТК, изразено в т. 8 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК. Според същото, допълване на съдебното решение, като способ за неговото поправяне се предприема, когато то не съдържа произнасяне по целия въведен спорен предмет. Претенцията за разноски, макар и обусловена от разрешаване на повдигнатия спор, има относителна самостоятелност, тъй като отговорността за разноски не е правна последица, по която съдът дължи служебно произнасяне, а е въпрос, по който се произнася само, след като бъде сезиран.

Ето защо, молбата по чл.248 ГПК е допустима. По същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

С решението, чието изменение в частта относно разноските се иска, съдът е приел, че от страна на ответника е поискано присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Същото обаче, е сторено едва с депозираната по делото писмена защита от 09.12.2022 г. Това обстоятелство изрично се признава от молителя в искането по чл.248 от ГПК. Съдът е счел, че претенцията е заявена несвоевременно. Изложил е съображения, че моментът, до който съответната страна в процеса има право да поиска присъждане на разноски, е до приключване на устните състезания в съответната съдебна инстанция. Позовал се е и на становището, застъпено в Тълкувателно решение №6 от 06.11.2013 г., постановено по тълкувателно дело № 2/2012 г. по описа на ВКС. Ето защо, е отхвърлил отправеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като неоснователно.

Съдът намира, че не са налице основания за изменение на процесното решение в частта относно разноските, по съображенията изложени по-горе. В допълнение следва да бъде добавено, че представянето на писмена защита не може да бъде разбирано разширително, т.е същото да бъде възможност за връщане на приключила вече фаза на процеса- тази, в която следва валидно да бъдат направени волеизявления и искания, с които се сезира съда, респективно да бъдат представяни доказателства, по отношение на които другата страна не може да ангажира становище. Следователно, с писмената защита не могат да бъдат предявени процесуалновалидни искания за присъждане на разноски. Както правилно сочи ответникът по молбата, позовавайки се и на Тълкувателно решение №6 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, макар и акцесорна, претенцията за разноски съставлява искане, свързано със спорния предмет, което следва, също като него, да бъде заявено до приключване на съдебното заседание, с което приключва делото пред съответната инстанция.

Като не е заявил своевременно искането си за присъждане на разноски, съобразно изхода на делото, молителят е пропуснал възможността такива да бъдат възложени в тежест на ответника по молбата.

Предвид изложеното, съдът счита, че не са налице основание за изменение на решението в частта относно разноските. Ето защо, искането на молителя следва да се остави без уважение .

Водим от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП, за изменение на Решение № 349/ 23.01.2023г. постановено по адм. дело 6137/2022г. на Административен съд София-град в частта за разноските, като неоснователна.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: